

bringe de af Tjenestemandforholdet opstaaede pekuniære Krav paa Statskassen, hidrørende fra Lovbestemmelser om Lønning, Pension eller Ventepenge, for Domstolene gives Adgang til for Højesteret at indanke Spørgsmaalet om, hvorvidt der tilkommer den paagældende ordinær Pension efter Tjenestemandslovens § 53. Indførelsen af en saadan Appeladgang vil ikke medføre Forsinkelse af Gennemførelsen af de ved Lovforslaget fastsatte Disciplinærstraffe, idet Appellen alene omfatter Tjenestemandens pekuniære Krav over for Statskassen i Anledning af Tjenestemandforholdets Ophør.

Lovforslaget vedtoges i *Folketinget* enstemmigt med 94 Stemmer, idet 1 Medlem hverken stemte for eller imod.

I *Landstinget* gav *Alfred Kristensen* (S.) sin Tilslutning til Lovforslaget, hvis Bestemmelser han i det store og hele hilste med Glæde.

Elmqvist (V.) kunde ligeledes anbefale det til hurtig og villig Behandling. Han fandt dog Anledning til at fremhæve, at Tjenestemændene under Besættelsen havde staaet over for en meget vanskelig Opgave, og at deres Handlinger og Optræden i den Periode maatte maales med den Alen, der var gældende dengang, ellers kunde Bedømmelsen let blive uretfærdig. »Vi maa ikke glemme, at efter den 9. April blev faktisk alle Sejl fra Regeringens og Rigsdagens Side sat til, for at vi trods de skændige Løftebrud, vi havde været ude for, og trods det brutale Overfald, vi havde været Genstand for, skulde gøre alt, for at det danske Folk, og navnlig de danske Myndigheder, ikke skulde give Anledning til, at den Ret til at styre vore egne Forhold, som var lovet os, med blot den mindste Berettigelse skulde kunne tages fra os. Derfor lød Parolen jo ogsaa til de danske Tjenestemænd, at de skulde gøre alt for at undgaa Konflikter og Gnidninger, og at de skulde gøre alt for at faa det til at gaa. At finde den rette Tone her, det overlod man derefter til den enkelte Tjenestemand. Det var en Opgave, som sandelig, saa længe Regeringen og Rigsdagen gik i Spidsen med at vise Langmodighed og Eftergivenhed, naar man mente, at dette tjente det danske Folk bedst, langtfra var let for den enkelte Tjenestemand. Det var en Opgave, hvis Løsning derfor ogsaa, saa sandt Evnerne er forskellige, maaske har kunnet give Anledning til Handlinger, som vi i Dag ikke umiddelbart kan forstaa, men som netop set gennem den Tids Brillur var undskyldelige, naar blot Sindelaget, der laa bag ved Handlingen, var det rette, det vil sige, naar blot der ikke havde været Sindelag til at gaa de fremmedes Ærinde eller til at ville krybe for disse, men derimod til at søge at faa det til at glide, undgaa Konflikter og faa det til at gaa saa godt som muligt med den Motivering som Hovedmotivering: vort Lands og vort Folks